

HI HAURÀ UN SEGON SECRET VIDA

Després de l'èxit de l'any passat, el Vida Festival celebrarà una segona edició del Secret Vida a la finca Mas Solers de Sant Pere de Ribes el 6 i el 7 de desembre. El cartell es coneix a mesura que hi actuen els grups.

MANEL SERAN AL CRUÏLLA DE TARDOR

El festival Cruïlla de Tardor va agafant forma amb una nova tanda d'artistes confirmats. Manel, que presentaran nou disc després de l'estiu, compartiran cartell amb Planet Hemp i Els Pets, entre d'altres.

ARTS ESCÈNIQUES

Els fantasmes infantils de Peeping Tom

Els belgues tanquen al TNC la trilogia familiar amb una obra fosca i violenta

LAURA SERRA
BARCELONA

"Jo no vull tenir fills en aquest món on vivim", va comentar una ballarina en un assaig de la companyia belga Peeping Tom. "Ens va impactar molt aquesta afirmació -diu Franck Chartier, director i creador dels espectacles juntament amb Gabriela Carrizo-. Però si en la història de la humanitat hem viscut moments molt més terribles. Tan greu és?", es van plantejar. La recerca sobre la infantesa que estaven fent per crear *Kind* (nen) -que tanca avui i demà al Teatre Nacional la trilogia familiar que van començar amb *Vader* (pare, 2014) i *Moeder* (mare, 2016)-, es va anar enfocant a mesura que entraven en les tenebres infantils. "Ens va portar a pensar en el tabú familiar, en tot el que els adults vehiculen a través dels fills. Els psicòlegs en diuen *fantasmes* i són traumes familiars, com un abús físic o sexual, que es transmeten de generació en generació a través de frases quotidianes com «tanca les cortines, que no ens vegin» i poden aparèixer al cap dels anys, de sis o set generacions", explica Chartier.

Així va aparèixer una de les idees troncales de *Kind*, que és la "banalitat de la violència". Les eleccions brasileres van suposar un altre gir de guió. "Ens van impressionar molt. Quan estàs creant estàs molt sensible, ets molt fràgil, i alhora estàs molt atent", diu el director. La victòria de Bolsonaro va portar-los a introduir les armes en l'obra. De fet, en tallers que van fer amb infants ja van adonar-se que tenen un pes important en el seu imaginari. "Al principi de la creació tot era innocència, joc, somnis, malsons, bo-

geria, contes... i després ens vam decantar cap a la violència", afirma Chartier. Fins i tot la música està abocada a aquesta pulsio de mort: hi ha Wagner i hi ha temes dels músics de l'anomenat Club dels 27 perquè van morir a aquesta edat, de Jimi Hendrix a Amy Winehouse.

L'escenografia hiperrealista tan singular i intrigant dels muntatges de Peeping Tom pren forma aquí d'un paisatge habitual dels contes, el lloc on passen les maldats: un bosc que acaba amb un precipici. És per aquest lloc inhòspit per on es mou la nena protagonista, que té el cos adult de la mezzosoprano Eurudike De Beul, un desenaix que també genera incomoditat. La nena està sola, no hi apareix ni el pare ni la mare, però sí altres personatges -de realitat i de ficció- interpretats pels cinc ballarins de la companyia i diversos figurants de Barcelona. Aquesta nena es fa gran i forja la seva personalitat en un entorn violent i fosc: «la maldat s'infiltrarà dins seu o bé ja hi era?», es plantegen.

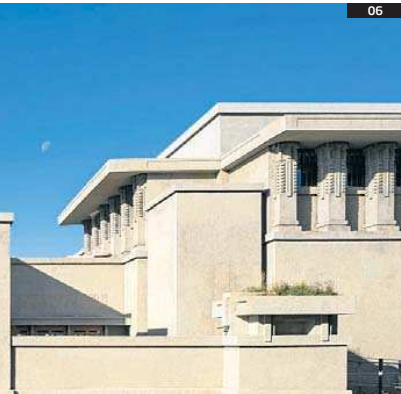
Peeping Tom té una relació especial amb el públic de la ciutat des de *32 rue Vandenbranden* (2012). Cada cop que venen és un esdeveniment (de fet, les entrades al TNC estan exhaurides). Aquesta vegada han anat un pas més enllà i *Kind*, a més de ser una coproducció del Festival Grec i el TNC, s'ha creat en part a Barcelona. Fins i tot utilitzant elements dels magatzems del teatre i inspirant-se en les muntanyes de Montserrat d'*Els Jocs Florals de Canprosa*. "Estem molt orgullosos d'haver canviat el Teatre Nacional flamenc pel català", diu, somrient, Chartier. ■

03

04

06

07

ectura moderna sovint és difícil, per la qualitat dels materials i perquè els arquitectes sovint van experimentar-hi. "El formigó de les obres de Lloyd Wright ha patit problemes que s'han anat resolent", explica Landrove. Pel que fa a la declaració de Patrimoni Mundial, tant el cas de Le Corbusier com el de Lloyd Wright reflecteixen la tendència de no protegir un únic treball sinó un conjunt d'obres.

Una "força de la natura"

Lloyd Wright va construir en 36 estats dels Estats Units

Frank Lloyd Wright va ser un personatge extraordinari, "una força de la naturalesa", com recorda Landrove. La seva carrera arrenca al segle XIX i s'acaba a mitjans del segle passat, i va ser molt prolífica: va construir en 36 estats dels Estats Units la majoria de les seves més de 400 obres. La seva formació va ser peculiar: només va estudiar dos semestres. "És el veritable pare de l'arquitectura moderna", afirma el professor de la URV Guillermo Zuaznabar. "Va ser el primer que va plantejar l'equilibri entre l'arquitectura i l'entorn, i això el fa molt modern", afegeix.

Dels EUA a Catalunya

Les Cases Usonianes ressonen en la Casa Ugalde de Coderch

Per a Maria Teresa Muñoz, el llegat de Frank Lloyd Wright ressona en la Casa Ugalde de Caldes d'Estrac, l'obra més emblemàtica de Josep Antoni Coderch. Concretament les Cases Usonianes, una seixantena

d'habitatges assequibles que va dissenyar als anys 30 i 40. "La Casa Ugalde té molt a veure amb aquestes cases per la geometria, que és molt lliure, pel fet que és una casa explosiva i també perquè té temes molt americans, com la piscina, la casa de convidats i el porxo", explica Muñoz.

"Wright era molt conegut en aquella època -afegeix Muñoz-, perquè a Europa es va començar a conèixer molt aviat. Als Països Baixos se'n van començar a publicar projectes i escrits a la dècada de 1910. A Espanya era prou conegut perquè una gran part dels arquitectes contemporanis de Coderch van viatjar als Estats Units, com José Antonio Corrales i Ramón Vázquez Molezún". Pel que fa a arquitectes de la resta de l'Estat, Muñoz assenyalava el madrileny Antonio Fernández Alba, conegut perquè va ser l'encarregat de restaurar l'Hospital General de Madrid per convertir-lo en el Museu Reina Sofia.

Josep Antoni Coderch no va deixar constància que cregués que Wright l'hagués influït. Segons Muñoz, la seva relació amb l'obra de Lloyd Wright no és directa: "Cal buscar-la a través d'Itàlia, a través de les publicacions de l'arquitecte i crític Bruno Zevi, que va ser un seguidor absolut de Lloyd Wright, sobre l'arquitectura orgànica. També a través de la influència que va tenir en els arquitectes escandinaus, com Alvar Aalto i Arne Jacobsen, i que després van influir en els arquitectes d'aquí", conclou Muñoz. ■

01. Museu Guggenheim de Nova York. DAVID JHEALD / FUNDACIÓ SOLOMON R. GUGGENHEIM

02. Taliesin. ANDREW PIELAGE / FUNDACIÓ FRANK LLOYD WRIGHT

03. Casa Jacobs. DAVID HEALD / JAMES DENNIS / FUNDACIÓ FRANK LLOYD WRIGHT

04. Casa Robie. JAMES CAULFIELD / FRANK LLOYD WRIGHT TRUST

05. Casa de la Cascada. WESTERN PENNSYLVANIA CONSERVANCY

06. Unity Temple. TOM ROSSITER / HARBOE ARCHITECTS / FUNDACIÓ FRANK LLOYD WRIGHT

07. Casa Hollyhock. JOSHUA WHITE / FUNDACIÓ FRANK LLOYD WRIGHT

08. Taliesin West. JILL RICHARDS / FUNDACIÓ FRANK LLOYD WRIGHT

09. Taliesin West. JILL RICHARDS / FUNDACIÓ FRANK LLOYD WRIGHT

Una escena de *Kind*, de la companyia Peeping Tom, que es representa avui i demà al TNC. OLYMPETTIS / TNC